

Arrest

nr. 152 412 van 14 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 13 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SROKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 20 januari 2014, in functie van haar Spaanse echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Op 15 november 2014 is verzoekster bevallen van een tweede kind, E.C.K.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 8 april 2015 ten aanzien van verzoeksters echtgenoot en haar oudste zoon de beslissing die

een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 8 april 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook ten aanzien van verzoekster en E.C.K. de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 14 april 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [K.M.], Nationaliteit : Marokko, [...]”

+ kind: [C.K.E.] (nationaliteit: Nog niet definitief bewezen)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 20.01.2014 een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een EU- burger, zijnde haar echtgenoot, de heer [C.F.F.], in. Op 05.08.2014 werd zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

De Spaanse echtgenoot die zij heeft vervoegd kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen als Burger van de Unie overeenkomstig artikel 40§4 van de wet van 15.12.1980. Op 08.04.2014 werd dan ook een einde gesteld aan het verblijf van [deze] echtgenoot op basis van artikel 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [C.F.F.] waarbij betrokkene zich heeft gevoegd, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art. 42 quater §1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar [haar] eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de partner zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42 quater, §1, 3° lid van de wet van 15.12.1980.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

In belang van het minderjarig kind en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de ouders, dient ook het verblijf van het kind [C.K.E.] geboren op 15.11.2014 (nationaliteit: Nog niet definitief bewezen) zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42 quater §1, 1° van de wet van 15.12.1980.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten last van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat het ingestelde beroep onontvankelijk is in zoverre het werd ingesteld namens het minderjarige kind.

Hij licht zijn standpunt toe als volgt:

“De verweerder stelt vast dat verzoekende partij het beroep instelt in haar eigen naam alsmede in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind.

Artikel 376, eerste lid, B.W. luidt: “Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op.”

Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Belgische recht van toepassing (artikel 35 W.I.P.R., in fine): “De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd.”

Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de vader – een procedure in rechte inleiden. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger.

Desbetreffend kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State:

“Hoewel de bestuursorganen – en niet de minderjarige – betreffende de geldigheid van de vertegenwoordiging van een minderjarige door slechts één van zijn ouders desgevallend aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van ‘derden die te goeder trouw zijn’ in de zin van art. 373, 2e lid BW, dat bepaalt dat elke ouder in het kader van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geacht te handelen met de andere ouder, wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dit gezag verband houdt, geldt dit niet voor de Raad van State die zo nodig ambtshalve de vraag moet stellen naar de regelmatigheid van een beroep dat bij hem aanhangig wordt gemaakt. Aangezien art. 376, 1e lid BW bepaalt dat de ouders in geval van gezamenlijke uitoefening de minderjarige samen vertegenwoordigen, is het beroep in casu onontvankelijk.” (R.v.S. nr. 205.421, 18 juni 2010, Rev.dr.étr. 2010, afl. 158, 148, noot)

Zie ook:

“3.2. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 8W.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid B.W.). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid, B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. X), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. In casu treedt enkel de vader op in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.” (R.v.V. nr. X van 28 augustus 2014)

Het beroep, in zoverre door verzoekende partij ingediend, in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind is dan ook niet ontvankelijk.”

3.2. De Raad merkt op dat het niet betwist is dat het kind van verzoekster, E.C.K., minderjarig is en dit kind zijn gebruikelijke verblijfplaats in België had op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen. Overeenkomstig artikel 35 van het Wetboek van internationaal privaatrecht worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht. De ouders van E.C.K. oefenen het ouderlijk gezag, overeenkomstig de Belgische wetgeving, gezamenlijk uit. Het minderjarig kind dient dan ook te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek, zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202 434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en een beroep dat werd ingediend door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid*, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97). De stelling van de raadvrouw van verzoekster dat verweerder de bestreden beslissingen enkel aan haar heeft betekend doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De opgeworpen exceptie is gegrond.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door verzoekster als wettelijke vertegenwoordiger van E.C.K.

4. Onderzoek van het beroep ingesteld door verzoekster in eigen naam

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij betoogt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Art. 42quater van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. de motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,*
- 3. tot slot moeten de motieven draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijf geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden

De Minister of zijn gemachtigde hield geen rekening met de concrete verblijfssituatie van de betrokkene in het Rijk.

Verzoekster diende op 20.01.2014 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een EU-burger, zijnde haar echtgenoot.

Sinds die datum is verzoekster actief op zoek naar werk, zo blijkt uit de stukken. Zij schreef zich in bij de VDAB en reageerde op diverse vacatures waaruit ook meerdere sollicitaties volgden.

Tengevolge van haar zwangerschap (het minderjarig kind is geboren op 15.11.2014) was het voor haar gedurende een periode van de zwangerschap en na de bevalling niet mogelijk om actief aan het werk te zijn, of actief naar werk te zoeken.

Verwerende partij laat na om de situatie van het gezin en de gezondheidstoestand van verzoekster te betrekken in zijn beoordeling, terwijl dit een belangrijk element is die moet beoordeeld worden indien verwerende partij een einde wil stellen aan het verblijf.

De wet stelt duidelijk dat verwerende partij rekening moet houden met:

- de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk,*
- diens leeftijd,*
- gezondheidstoestand,*
- gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk*
- en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*

Met al deze elementen moet rekening worden gehouden.

Verwerende partij stelt louter dat verzoekster “gezien de korte duur van het verblijf in België zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar [haar] eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de partner zelf aan de voorwaarden voldoet”.

Verzoekster is een jonge moeder; er zijn twee jonge kinderen in het gezin. De oudste is schoolgaand in België, de jongste is intussen oud genoeg om verzoekster toe te laten opnieuw werk te zoeken.

In eerste instantie is het de echtgenoot van verzoekster die een verblijfskaart bekwam om te werken, maar uit de stukken blijkt dat verzoekster zelf ook niet stilzit en wil[...] bijdragen.

Net zoals haar echtgenoot heeft zij inspanningen gedaan om Nederlands te leren en om een plaats te vinden op de arbeidsmarkt.

Het hele gezin heeft goede bindingen in België en toont aan zich te willen integreren, hetgeen ook blijkt uit het schrijven van Argos.

Door met al deze elementen geen rekening te houden schendt verwerende partij artikel 42quater Vreemdelingenwet en zijn motiveringsplicht.”

4.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet laat verweerder toe om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van vreemdelingen die zelf geen burger van de Unie zijn en tot een verblijf in het Rijk werden toegelaten in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, indien er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verweerder op 8 april 2015 ten aanzien van verzoeksters echtgenoot de beslissing nam die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verweerder kon in deze situatie dus, conform voormelde wetsbepaling, ook een einde

stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster, die tot een verblijf als echtgenote van een burger van de Unie werd toegelaten.

Verzoekster houdt evenwel voor dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden heeft nagelaten rekening te houden met haar concrete verblijfssituatie. De Raad kan slechts vaststellen dat haar betoog feitelijke grondslag mist. Uit de motivering van de beslissing blijkt immers dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de verplichting om bij het nemen van een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden “*de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst*” in aanmerking te nemen. Verweerder heeft namelijk verwezen naar deze verplichting die is opgenomen in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en toegelicht dat verzoekster, gezien de korte duur van haar verblijf, kan worden geacht zonder problemen te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Door te vermelden dat zij sedert haar bevalling actief werk zoekt, dat zij Nederlands wil leren en zich wil integreren en dat zij twee kinderen heeft waarvan één naar school gaat toont zij niet aan dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien en dat zijn standpunt dat er geen humanitaire elementen blijken te zijn die nopen tot een andere beslissing incorrect is. Verzoekster betwist niet dat zij nog niet lang in België is en brengt geen gegevens aan waaruit zou blijken dat haar leeftijd, haar gezondheidstoestand of dat haar economische situatie – waarbij moet worden geduid dat verzoekster niet aantoonbaar professioneel actief te zijn en enkel stelt werkzoekend te zijn – zouden vereisen dat zij in België blijft. Zij toont ook niet aan dat haar banden met haar land van herkomst na een kort verblijf in België zijn verbroken of dat haar sociale en culturele integratie in het Rijk reeds van die aard is dat het kennelijk onredelijk is om haar verblijf in België te beëindigen. Zij maakt door erop te wijzen dat zij twee zeer jonge kinderen heeft waarvan één naar school gaat niet aannemelijk dat haar gezinssituatie een belemmering vormt om haar recht op verblijf te beëindigen. Er blijkt immers niet dat haar kinderen niet elders naar school zouden kunnen gaan.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beschikt.

Een appreciatiefout wordt niet aangetoond en een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van “*het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op [een] correcte feitenvinding.

Dat betekent dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Verwerende partij is van oordeel dat verzoekster “gezien de korte duur van het verblijf in België zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar [haar] eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de partner zelf aan de voorwaarden voldoet”.

Verzoekster begrijpt niet wat verwerende partij allemaal verwacht van haar; zij ervaart dat verwerende partij alleszins geen begrip heeft voor haar situatie en daar al helemaal geen rekening mee houdt.

Het jongste kind van verzoekster is bijna zes maanden oud. Tijdens de zwangerschap en in de eerste maanden na de bevalling heeft verzoekster de zorg voor het gezin op zich genomen. Toch heeft zij tijdens die periode inspanningen gedaan om Nederlands te leren en om cursussen te volgen. Verzoekster heeft haar medewerking verleend aan de trajectbepaling door het OCMW.

Verzoekster en haar minderjarig kind worden er nu het slachtoffer van dat verwerende partij haar echtgenoot niet voldoende tijd heeft gegeven om aan te tonen dat hij wel degelijk tewerkgesteld kan worden op de Belgische arbeidsmarkt. Dat was bovendien voor het ongeval van de echtgenoot van verzoekster reeds het geval.

Binnen een te beperkte periode informatie moeten verschaffen aan verwerende partij omtrent de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong is niet redelijk.

Bovendien heeft verzoekster voldoende inspanningen geleverd om geïntegreerd te geraken in de Belgische maatschappij.

Verzoekster verwijst naar de verklaring van ARGOS.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.”

4.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat verweerder via een op 23 oktober 2014 gedateerd schrijven, dat op 29 oktober 2014 werd ter kennis gebracht, verzoekster en haar echtgenoot verzocht om nadere toelichtingen te verstrekken omtrent hun economische activiteiten en bestaansmiddelen en inzake eventuele humanitaire elementen waarmee rekening diende te worden gehouden bij de beoordeling van hun situatie en de bestreden beslissingen pas werden genomen op 8 april 2015, zodat verzoekster niet kan voorhouden dat zij onvoldoende tijd had om de eventuele dienstige overtuigingsstukken aan verweerder over te maken.

Er blijkt tevens niet dat verweerder enig relevant stuk dat door verzoekster of haar echtgenoot werd neergelegd onterecht buiten beschouwing heeft gelaten.

Door erop te wijzen dat zij nog beschikt over een stuk omtrent haar integratie dat pas op 16 april 2015 werd opgesteld toont verzoekster ook niet aan dat verweerder de bestreden beslissingen niet deugdelijk voorbereide. Verweerder kon immers geen rekening houden met documenten die nog niet bestonden op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen en er moet worden geduurd dat niet blijkt dat verzoekster zich niet vroeger tot de organisatie die deze verklaring opstelde kon wenden indien zij het nuttig achtte dat deze een document omtrent haar situatie – waarvan niet blijkt dat het dienstige gegevens bevat die verweerder niet reeds bekend waren – opmaakte.

Verzoeksters stelling dat zij niet begrijpt wat verweerder van haar verwacht en dat zij van oordeel is dat verweerder onvoldoende begrip heeft voor haar situatie leidt niet tot de conclusie dat de bestreden beslissingen werden genomen met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt daarnaast dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op basis van een deugdelijk onderzoek van de voorgelegde stukken tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van “het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet worden

gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar uiteenzetting luidt als volgt:

“Verzoekster blijft al geruime tijd in België en heeft alhier haar familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van haar sociale en economische belangen ligt in België.

Het oudste kind van verzoekster is schoolgaand in België. De jongste is een half jaar geleden hier geboren. Bovendien hebben de broer en zus van de echtgenoot van verzoekster, die beiden in België wonen, de Belgische nationaliteit ([A.C.] en [H.C.]). De schoonmoeder van verzoekster heeft reeds een verblijfskaart voor 5 jaar ([F.N.]).

Een terugkeer naar haar land van herkomst zal haar dan ook onnoemelijk veel schade toebrengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt. Bovendien heeft verzoekster haar land van herkomst verlaten samen met haar echtgenoot gelet op de economische crisis in Spanje en hebben zij beiden de wens om actief te kunnen werken, waarvoor er in België betere vooruitzichten zijn.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt :

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van verzoekster in strijd met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. te strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd te zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om verzoekster naar Spanje terug te doen keren?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

In casu is er geen grondige afweging gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoekster zou worden veroorzaakt door het feit dat zij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verzoekster is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

4.3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden geduid dat niet enkel verzoeksters recht op verblijf, doch ook dat van haar echtgenoot en kinderen werd beëindigd en dus niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoeksters gezinsleven ingevolge de in casu bestreden beslissingen in het gedrang wordt gebracht. Verzoekster toont ook niet aan dat zij niet net zoals voorheen een gezinsleven in Spanje met haar Spaanse echtgenoot kan hebben. Het loutere feit dat haar oudste kind naar school dient te gaan kan niet als een belemmering voor een terugkeer naar Spanje worden gezien, gelet op het gegeven dat dit kind daar voorheen reeds verbleef en het zich gezien zijn jonge leeftijd nog gemakkelijk kan aanpassen aan een andere leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54.131/10, Bajsultanov/Oostenrijk).

Verzoekster verwijst voorts naar de aanwezigheid van haar schoonmoeder, schoonbroer en schoonzus in België en het gegeven dat verweerder respect dient te betonen voor haar familieleven. De bestreden beslissingen verhinderen verzoekster evenwel niet om verder familiale contacten te onderhouden met haar verwanten in het Rijk. De bestreden beslissingen vormen immers op zich geen belemmering om deze familieleden een bezoek te brengen en zij kan haar relaties ook onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door haar schoonfamilie voor een bezoek of verblijf in het land waar zij kan verblijven uit te nodigen. Zij bewijst niet dat dit plots niet meer zou kunnen, terwijl dat in het verleden – voor haar komst naar België – blijkbaar wel kon.

Er zijn verder geen bewijzen dat verzoekster tijdens haar verblijf in het Rijk met andere personen een sociaal leven heeft uitgebouwd dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Verzoekster stelt dat zij en haar echtgenoot Spanje hebben verlaten omwille van de economische crisis en omdat zij willen werken en in België betere vooruitzichten hebben. Verweerder heeft evenwel vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot niet aantoonde dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld en verzoekster erkent dat ook zij niet tewerkgesteld was toen de bestreden beslissingen werden genomen. Zij blijft dan ook in gebreke de voorgehouden “*economische en sociale belangen*” in het Rijk aan te tonen.

Door te stellen dat het begrip “*privéleven*” het recht omvat om relaties te ontwikkelen en te onderhouden met andere personen toont verzoekster ook niet in concreto aan dat enig aspect van haar privéleven werkelijk door de bestreden beslissingen wordt aangetast.

Een inmenging in het privé-, gezins- of familieleven, is daarenboven, overeenkomstig artikel 8, tweede lid van het EVRM, toegelaten indien er een wettelijke basis is en deze inmenging nodig is om bepaalde doelstellingen te bereiken. In voorliggende zaak staat het niet ter discussie dat de bestreden beslissingen een wettelijke basis hebben. De bestreden beslissingen zijn verder effectief nodig om bepaalde van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstellingen te bereiken. Deze beslissingen zijn immers vereist ter bescherming van de openbare orde en het economisch welzijn van het land, dat niet onbeperkt kan instaan voor de opvang van familieleden van burgers van de Unie die niet economisch actief zijn en waarvan niet blijkt dat zij een effectieve kans op een tewerkstelling in het Rijk maken.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat niet kan worden verantwoord dat een vertrek uit België nodig is voor het bereiken van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstellingen of dat deze maatregel – gezien voorgaande vaststellingen – disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK